

Det vigtige i forbindelse med sikring af magtens tredeling er at undgå for stor magtkoncentration og for megen magtfuldkommenhed. Magtdelingen kan aldrig være 100 pct., og det er den heller ikke ifølge den tradition, vi har for forfatningsudvikling i Danmark og heller ikke andre steder, og slet ikke ifølge de intentioner, der lå bag de gamle formulerede tanker, nemlig Montesquieus og de danske grundlovsfædres.

Når det gælder den lovgivende og den udøvende magt, har der været en stigende tendens i de senere år til en overlappning mellem de to magtinstanser. Det er en udvikling, der formentlig har været uundgåelig, men samtidig en udvikling, som vi må være på vagt over for. Den lovgivende magt skal ind i Folketinget, og alligevel foregår der megen reel lovgivning andre steder, selvfølgelig først og fremmest i EU, men det vil jeg ikke behandle nærmere her.

Dernæst er der problematikken med ramme-love og bemyndigelseslove. På denne måde overlader Folketinget jo reelt lovgivningsmæssige funktioner til regeringen, altså til den udøvende magt, og til dels som følge heraf – men altså også kun til dels – går det så i stigende omfang sådan, at Folketinget blander sig i den udøvende magt, dvs. regeringens opgaver ud over det, der naturligt ligger i Folketingets kontrolfunktioner. Netop fordi der laves så mange rammelove og bemyndigelseslove, har vi fra Folketingets side følt, at vi måtte følge lovgivningen til dørs på anden vis, først og fremmest med udarbejdelse af bekendtgørelser, og jeg vil heller ikke undlade at nævne, at der samtidig har været en tendens til, at nogle af Tingets medlemmer med stor iver har dyrket enkelt-sager, som klart ligger inden for den udøvende magts rammer. Denne tendens er nok kommet for at blive, men det er efter vores opfattelse vigtigt, at man er meget opmærksom på den tendens og risikoen ved den.

Med hensyn til den udøvende magts og den lovgivende magts forhold til domstolene finder vi det endnu mere problematisk, at domstolene fortsat er placeret under samme myndighed som to af den udøvende magts mere kontante udtryksformer, nemlig anklagemyndigheden og politiet. Det finder vi ikke er acceptabelt, og dette uanset at det har været sådan i mange år. Det er efter vores opfattelse heller ikke acceptabelt, at domstolene i det hele taget er placeret under den udøvende magt. Derfor må vi også afvise de tanker, der har været fremme om, at domstolene skulle placeres under Statsministeriet, selv

om det måske havde visse formildende træk. Det er ikke af hensyn til, som nogle har argumenteret med, at statsministeren skal komme i samråd – jeg ved ikke om hvad – i Folketingets Retsudvalg, for jeg tror alligevel ikke, det behandler den slags sager, men det er ud fra en helt principiel betragtning af, hvor domstolene skal ligge.

Det, det drejer sig om efter vores opfattelse, er at sikre, at domstolene er så uafhængige som overhovedet muligt og hverken er afhængige af den udøvende eller den lovgivende magt, og at det hverken er den lovgivende eller den udøvende magt, der forestår udnævnelsen af dommere. Det skal et nedsat uafhængigt organ, som skal være bredt sammensat, og så er det selvfølgelig et problem, at der er nogle, der skal udnævne dette organ. Det mener vi så realistisk kunne være – det er altså ikke noget, vi siger endeligt, men det er en idé, vi har – Folketinget, der udpegede medlemmer efter indstilling fra regeringen. Det afgørende er, at der ikke er en direkte sammenhæng mellem nogen af de to magter og den dømmende magt, samtidig med at det selvfølgelig også er afgørende, at de ting, der i dag ligger i den dømmende magts uafhængighed af de andre magter, og som er nedfældet i grundloven, selvfølgelig er uantastet.

Den konstruktion vil betyde, at der selvfølgelig også bliver et spørgsmål om penge, og dér mener vi, at netop når det kun drejer sig om penge, kan der godt være en direkte forbindelse med Folketinget, der beslutter via finansloven på samme måde, som når det drejer sig om Rigsrevisionen.

Det, vi opnår herved, er for det første, at vi bedre lever op til magtdelingsprincipperne, og for det andet, at vi får en bedre rekruttering til domstolene, hvor rekrutteringen til dommerstanden i dag i hovedsagen sker fra Justitsministeriet og anklagemyndigheden, og uanset at disse to instansers juridiske ekspertise er i orden, mener vi, at samfundet har en interesse i, at vi får en bredere rekruttering, f.eks. fra kredsen af forsvarere.

Anne Bastrup (SF):

Som hr. Aage Frandsen skitserede, vil jeg konkretisere nogle af vores bud på ressortfordelingen, som man kunne drøfte.

Et eksempel, som jeg tidligere har belemret statsministeren med, er psykiatriområdet. Det er et område, der igennem de sidste år har været udsat for en betydelig nytænkning. Der lægges i